

Underbilag.

Til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet.

I Anledning af de af Folketingets Udvalg for Præstelønningsloven fremsatte Spørgsmaal, der skyldes Udtalelser af Stiftsprovst Hoffmeyer som Præsteforeningens Formand, tillader jeg mig at fremsætte følgende Bemærkninger:

Det er ved en Opgørelse af Folkekirkens økonomiske Titstand og ved en Undersøgelse af en Præstelønningsordnings Virkninger selvfølgelig ikke muligt at opgive Resultater med absolut Nøjagtighed. Der er en Mængde individuelle Forhold, som ikke lader sig indordne under Beregningerne, og en Mængde Virkninger af Lønningsordningen lader sig slet ikke forudse. Man nødes derfor til at optrække visse nogenlunde faste Grundlinier, idet man har for Øje saa vidt muligt at holde sig „paa den sikre Side“. Ved forskellige Prøver maa man da forvise sig om, at det valgte Grundlag er nogenlunde forsvarligt, og i øvrigt se hen til de kommende Revisioner af Lønningsordningen, der lidt efter lidt skal fjerne alle Mangler ved Beregningerne og hjælpe til et fastere Grundlag. Det fremgaar ogsaa heraf, at man ofte er ude af Stand til at paapege de finansielle Virkninger af mindre Ændringer i Lønningsordningen; man maa ofte nøjes med at forvise sig om, at man holder sig indenfor den Margin, der angives ved de fast optrukne Grundlinier. Dette gælder for en ikke ringe Del de fremsatte Spørgsmaal.

Udgangspunktet ved Opgørelsen var Alders- og Anciennetetsfordelingen ved den sidste statistiske Undersøgelse (1911). Denne giver et for Kirken lidt ugunstigere Resultat end den foregaaende (1906), som benyttedes af det kirkelige Udvalg, og det vil derfor være forsigtigst at benytte den nyeste Undersøgelse.

Det gælder dernæst at fastslaa en Oprykningsplan fra den ene Lønningsklasse til den anden, der kan tænkes at give nogenlunde paalidelige Resultater. Her er man selvfølgelig udsat for stor Usikkerhed, idet man ikke kan vide, i hvilken Alder Præsterne vil faa Embede i de forskellige Lønningsklasser, og en forskellig Fordeling kan øve en ikke ringe Indflydelse. Hertil kommer den Usikkerhed, der f. Eks. fremkommer ved, at Hovedstadspræster søger ud paa Landet, hvad der kan bevirke en ikke saa lille Forøgelse af den budgetterede Udgift.

En stærkt regulerende Virkning vil dog de Anciennetsregler øve, som fastslaaes i Lønningsordningen, og som vil give hele Fordelingen en vis Fasthed. Ved at kræve 18 Aars Kandidatanciennetet for Indtrædelsen i højeste Lønningsklasse, faar man i denne som Regel kun Folk med adskillige Aars Embedsanciennetet. I de Beregninger, jeg har foretaget, er jeg gaaet ud fra, at Indtrædelsen skete efter 10 Aars Tjeneste i de foregaaende Klasser. De Prøver, man kan gøre paa andre Fordelinger, giver sædvanligvis et for Kirken gunstigere Resultat, saaledes at man kan føle sig nogenlunde betrygget ved dette Grundlag. For de øvrige Lønningsklassers Vedkommende vil det være naturligt at tænke sig, at en Del Præster altid bliver i deres Klasse, og at Overgangen fra laveste til mellemste Lønningsklasse sker efter et vist Antal Aars Tjeneste, f. Eks. 5 Aar. Tænker man sig Overgangen lidt senere, vil man faa en noget ringere Lønningssum, altsaa et for Kirken gunstigere Resultat.